

První vlašťovka

„Ahoj, mami!“ volá Kuba vesele a dává mamince pusku.

„Ahoj, tati!“ obejmě i tátu a přitiskne se k jeho tváři.

„Ahoj, Kubo!“ diví se rodiče. „Co se stalo?“

Kuba přišel dneska ze školy ve výborné náladě. Oběma je jasné, že má pro rodiče dobrou zprávu. Rychle loví z tašky notýsek.

„Ta je krásná,“ rozplývá se maminka nad velkou červenou jedničkou. „Jen kdyby jich tam bylo víc!“

„Jojo,“ tahá táta syna z legrace za ucho. „To je taková první vlašťovka, vid’? Teď už jich tam bude jenom přibývat.“

Kuba se culí. Myslí si, že má vyhráno. Stačí, když bude paní učitelku ve škole poslouchat. A jedničky se mu do notýsku nasypou samy!

Druhý den ve škole ale pochopil, že ještě vůbec není vyhráno. Poslouchat celou hodinu paní učitelku je nesmírně těžké. Z otevřeného okna je slyšet hluk startující motorky. Kuba hned pře-

mýšlí, co to může být za typ. Motorky, to je jeho! Až bude velký, koupí si také motorku: krásnou červenou a lesklou. Podobnou dostal nedávno k narozeninám. Bohužel jenom hračku. Zatímco přemýšlí o tom, jestli bude spíš motocyklový závodník, nebo fotbalista, paní učitelka mu od tabule položí otázku. Kuba ji neslyší. Přestože sedí v lavici a dívá se na tabuli, duchem je docela jinde. Probere ho až smích spolužáků. Johanka ho dloube do žeber.

„Kubo!“ slyší paní učitelku. „Kde jsi, prosím tebe?“

Kuba se zaraženě dívá kolem sebe. Vypadá jako probuzený ze sna. Co je to za otázku? myslí si. Kde by byl? Copak ho paní učitelka nevidí?

„Já jsem tady. V lavici!“ vyhrkne zmateně.

Celá třída vybuchne smíchem. Johanka se smíchy doslova zakuckala. Pavel Kocián se plácá do stehů. A malý Filip Komárek málem spadl ze židle.

Kuba se zamračeně rozhlíží. Už je to tu zase! I když seděl tiše jako pěna, paní učitelka ho natchytala, jak nedává pozor. Ach jo...

Kuba musí k tabuli. Paní učitelka si Kubu zamyšleně prohlíží. Ví, že Kuba není hloupý. Ale ne a ne se soustředit.

„Na co jsi myslel?“ ptá se ho.

Kuba sklání hlavu. Může prozradit, že na motorce? Nebude se paní učitelka zlobit, že ji neposlouchá? Ona je ale hodná a chytrá. Dobře ví, že na takové nepozorné žáčky, jako je Kuba, se musí pomalu. Hlavně je nevyplašit. To by se také mohlo stát, že do školy nebudou chodit rádi. A to

je pak teprve mela! Není nic horšího než strach ze školy. Takový strach je mnohem horší než strach ze tmy anebo z doktora. Do tmy dítě nemusí a k doktorovi jenom jednou za čas. Ale do školy? Tam se musí chodit kromě soboty a neděle každý den!

„Víte co, děti?“ zeptá se najednou paní učitelka. „Zahrajeme si takovou hru. Hru na pravdu.“

Děti zvědavě ztichnou. I Kuba upře na paní učitelku hnědé oči. Co má asi za lubem?

„Řekněte mi, co máte rádi, co vás baví. Ale doopravdy! Nemusíte mi lhát, zůstane to jen mezi námi. Ať je to co je to!“

„Počítač!“ vykřikne Pavel Kocián. „Počítačové hry!“

To je pravda. Pavel Kocián miluje počítače natolik, že by u nich mohl trávit celé dny. Však také jednou bude programátor. Už má jasno. Vymyslí takovou hru, že ji budou hrát lidé na celém světě.

„Čokoládu!“ volá Hanka.

„Panenku!“ křičí Lenka a po ní ostatní holčičky. Zdá se, že útlou panenku má ráda každá z nich.

Za chvíli se všechny děti překřikují. Paní učitelka stojí, má ruce v bok a usmívá se. To jsou věci. Děti mají rády filmy, psy, kočky, strašidla, zmrzlinu, buchtičky se šodó, koupání v moři... Filip Komárek ze všeho nejradši miluje, když ho babička šimrá na zádech!

Kuba chvíli přemýšlí. Má rád maminku. Má rád tatínka. Má rád cukrovou vatu...

„A ty, Kubo?“ paní učitelka ho pohladí po hlavě. „Co baví tebe?“

„Fotbal,“ vzpomen si Kuba náhle. Ano, fotbal! Je přece nejlepší hráč z jejich ulice!

„Jednou budu fotbalista!“

„Aha,“ paní učitelka se tváří, jako by dostala nějaký nápad. A také, že ano.

